

Az Isten és közted lévő távolság megszüntetése

(YouTube: Bob Ramóna)

Az emberek többsége elmondhatja, hogy kettősségben él. Tudja, hogy Ő létezik, és azt is tudja, hogy Isten létezik. De amikor valaki az egységről beszél, nem érti, nem tudja befogadni, hiszen nem ezt tanították. Nem járt ennek megtapasztalása útján, nem tett fel kérdéseket, és ezért nem is talált logikus válaszokat, amely a két aspektust összekapcsolnák.

Az alább olvasható párbeszédben a következő kérdésekre fogsz válaszokat találni:

Ki vagyok én? Hol van Isten? Miért érzem magamat Istentől különállónak? Vagyok és van Isten. Vagy a kettő egy? Ha a kettő egy, hogyan lehet, hogy egy? Hogyan is mondhatnám azt, hogy egy vagyok Istennel? Mi az egység? Meg tudom tapasztalni az egységet? Ha igen, hogyan? Helyes megtapasztalni az egységet?

A kérdések megválaszolására egy olyan személy tanításait hoztam, akit a többség még nem ismer - Ő Rupert Spira. Rupert egy olyan személy, aki a teremtés alapjairól beszél, a forrásról, amelyből minden születik és segít megérteni az egység fogalmát. Ez azért annyira fontos, mert ha megérted a világ működését, akkor önmagadat érted meg, és fordítva. Továbbá, ha nem érzed azt, hogy el vagy különülve a teremtő erőtől, akkor más képet fogsz kapni önmagadról és a világról. Ez pedig nagy mértékben fogja befolyásolni az életedet.

Ezt a videó-sorozatot abból a célból indítottam el, hogy segítsék válaszokra találni, és egyben megnyugvásra. Hallgasd ezt a sorozatot, ha azt érzed el vagy tévedve, a létezéseddel és a világ működésével kapcsolatos kérdéseid vannak, vagy megakadtál egy adott ponton. Ha úgy érzed elindultál az önismeret útján, tapasztaltál, de mégis valami blokkol. Ha úgy érzed, kevés vagy és nincs erőd változtatni a dolgokon. Ha úgy érzed, nem érted, hogyan tapasztalhatod meg magadban Istent, nem érted mit jelent az egység fogalma, és nem tudod ki is vagy valójában a tulajdonságaidon és jellemzőiden túl.

Nagyon fontos, hogyha nekifogsz ennek a hanganyagnak, akkor hallgasd végig, hiszen Rupert nagyon mélyen ás bele a témába. Ehhez pedig jelenlétre, odafigyelésre és teljes önátadásra van szükség. Tehát ahhoz, hogy teljes képet kapj és megértést, hallgasd végig ezeket a tanításokat az utolsó mondatig.

Amint elkezded hallgatni ezt a videó-sorozatot, egyre könnyebbnek fogod érezni magad, egyre szabadabbá fogsz válni. Természetesen ehhez az is szükséges, hogy akard a változást, a megismerést és mindezek mellett legyél nyitott. Nem mindenki áll készen arra, hogy kilépjen egy berögzült gondolkodásmódból. Sokan még nem tudnak és legfőképp nem mernek még kilépni és meglátni önmagukat kívülről. A céloom az, hogy azt adjam tovább, ami felszabadít.

Ne a felszínt kutasd, és ne a látszattal foglalkozz. Áss mélyebbre, kérdőjelezz meg mindent és figyeld meg Te magad, hogy mi az igazság. Tedd fel folyamatosan magadnak a kérdést: Ki vagyok én? Ez a videó-sorozat a teremtés alapjairól szól, olyan tanításokról, amelyek nem a felszínt kutatják és nem a babonákkal, meg varázslatokkal foglalkoznak, hanem az egyszerűséggel, a most-ban megtapasztalhatóval. Hallgasd végig ezt a videósorozatot és érezd magad egyre szabadabbnak.

Egy nagyon érdekes téma, és úgy vélem a legfontosabb is egyben, amivel egy ember élete során foglalkozhat, hogy megkérdőjelezi, ki ő, és mi ez a világ körülötte. Hogy felégeti az elme korlátait, hogy felismerje az egységet és ezáltal visszakerüljön önnön igaz természetébe, hogy megtapasztalja Istent.

Az EGYség azt jelenti, hogy felismered, minden ugyanabból a forrásból származik. Ez adja meg azt a tapasztalást, amelyben egy másik személyt, egy állatot vagy a természetet, nem egy rajtad kívülálló dologként érzékelisz, hanem önmagad részeként. Ezt a léttudatosságot viszont akkor tudod elérni, ha előbb önmagad igaz természetét ismered fel.

Egy hölgy kért segítséget Rupert Spirától annak érdekében, hogy kilépjen a kettősség rendszeréből. Hogy megértse, és elfogadtassa az elméjével, hogy Ő és Isten egy és ugyanaz. Hogy megszüntesse azt az érzést, miszerint Ő Istentől különállóként létezik. Ebben a videóban a kérdező hölgy és Rupert Spira beszélgetését fogod olvasni.

Kezdjük!

Kérdező:

Tapasztalatomban állandó kettősség van a tudatként való létezésem és az általam Isten létezésének nevezett dolog között. Ez két különböző tapasztalati halmazból származik, amiket csak misztikus tapasztalatoknak neveznék. Hihetetlen szépség, hatalom vagy szeretet, amely megerősíteni látszik valaminek a jelenlétét vagy létezését, amire Istenen kívül nincs más szavam. Valami megismerhetetlen. És vannak olyan élmények, amelyeket hétköznapi, emberi tapasztalatnak is nevezhetnék. És ezek megismerése vagy megízlelése vagy megtapasztalása megerősítik az én tudati tapasztalatomat. És így úgy érzem, mondhatom, tudom, hogy Isten létezik. És tudom, hogy én létezem. De van egy szétválás, amit nyitott vagyok megkérdőjelezni. Nem igazán van értelme számomra, hogy két létezés lenne. Úgy tűnik, hogy egy létezésnek, egy valóságnak kell lennie. És itt is érzek egy ellenállást, amikor a kettősséget megkérdőjelezem.

Azt hiszem, úgy érzem, mondhatom, hogy egy vagyok Istennel, de nem mondhatom, hogy Isten vagyok. És azt hiszem, ez a nyelvvel vagy terminológiával kapcsolatos kérdés nyomán jön fel. Ma reggel, amikor említetted a tudatosság szót és a szinonimáit, Isten is ezen a szinten volt. És azt hiszem, hogy van egy részem, amely azt feltételezi, hogy a tudatosság az Isten, az Abszolútum vagy a Forrás csak egy része, de a tudatosság nem Isten. És még ott van a lelki arroganciától való félelem is.

Rupert:

Oké. Teljesen megértem, hogy azt mondani, hogy Isten vagyok, nem áll jól nekünk, ezért nem is mondjuk ezt. Nehéz feltárni, hogy mi Isten, mert ez attól függ, hogy mit gondolunk Istenről. De amit felfedezhetünk, az önmagunk. Mert ez az, amit megtehetünk.

Szóval, kezd önmagad felfedezésével.

A kérdés az, hogy milyen a kapcsolatod önmagaddal, amit nagyon jól ismersz, és Isten között, amely iránt erős érzelmeid, erős intuíciód van, de úgy érzed, nem ismered olyan jól, mint önmagadat?

Csak önmagadról tudsz magabiztosan beszélni, a saját tapasztalataid alapján. Szóval kezd magaddal. Anélkül, hogy azokra irodalmakra hivatkoznál, amelyeket elolvastál, mondd el, mit tudsz magadról?

Kérdező:

Jelen vagyok.

Rupert:

Igen. Vagyok. Jelen vagyok. Tudatos lény vagyok. Mondj többet magadról.

Kérdező:

Létezem.

Rupert:

Nos, ha nagyon precízek leszünk a nyelvet illetően, akkor valami, ami létezik, a latin nyelv értelmezéséből, az *existere* szó azt jelenti: valamiből kitűnik, felmerül, megjelenik. Az *ex* jelentése *ki*, a *sistere* jelentése *fennáll, fennmarad*. Tehát valami, ami létezik, az valami, ami kiemelkedik. És, ami kiemelkedik, annak van valamilyen formája. Létezik egy gondolat, létezik egy asztal, egy érzés, egy szoba. Valami, ami létezik, az mindig valaminek a formája. Kilóg a háttéréből. Tehát a gondolataid léteznek. Az érzéseid léteznek. Az észleléseid léteznek. Te nem létezel, hanem VAGY. Te nem tűnsz ki önmagad háttéréből. Minden gondolatod, érzésed, érzékelésed kiemelkedik a háttéredből. Te vagy a háttér, amelyből kitűnnek. Tehát te nem létezel. Te vagy. Ez remek megkülönböztetés. A legtöbb ember a lét és a létezés szót szinonimaként használja. És ez rendben is van, ha ezt a hétköznapi szóhasználatban tesszük. De itt mélyebben belemegyünk a témába. Amikor azt mondod, létezem, valójában azt gondolod, vagyok. Tehát én vagyok. És tudatában vagyok. Mi más?

Kérdező:

Nem nagyon tudok mit mondani.

Rupert:

A lét és a létezés közötti különbség világosabbá válik, amikor elkezdjük felfedezni, hogy mi Isten. De maradjunk most nálad. Nem nagyon tudsz mit mondani. Igazad van. De miért van ez?

Kérdező:

Bármilyen minősítést mondok erre vonatkozóan, az valahogy nem igaz, hiszen mozog, időhöz kötött jelenség.

Rupert:

Igen, és ha időhöz kötött jelenség, akkor van formája. És, ha van formája, akkor van határa is. És ha van határa, akkor jön és megy, de a lényed mindig jelen van. Tapasztaltad már önmagad hiányát?

Kérdező:

Nem.

Rupert:

Tehát az önmagaddal kapcsolatos tapasztalataidban mindig jelen vagy. Nem örökkévaló az időben, mert, ahogy mondtad, nincsenek objektív tulajdonságaid, amelyek az időben létezhetnének, hanem csak mindig jelen vagy ebben a pillanatban. Tehát, ha soha nem tapasztaltad önmagad eltűnését, tapasztaltad már önmagad megjelenését? Volt idő, amikor megjelentél? Volt már tapasztalatod megjelenéssel kapcsolatban?

Kérdező:

Nem.

Rupert:

Csak az tud megjelenni, ami létezik. Mint például egy gondolat, ami megjelenik, aztán eltűnik. De soha nem tapasztaltad saját magad megjelenését vagy eltűnését. Soha nem tapasztaltad meg a saját születésed. Soha nem tapasztaltad meg a saját halálod. Tehát önmagad jelenlétéből kiindulva, örökkévaló vagy, mindig jelen vagy, születés nélküli vagy. A születés nem a te tapasztalatod. A megjelenés nem a te tapasztalatod. Halál nélküli vagy. Soha nem tapasztaltad a saját eltűnésed. És most csak megfogalmaztam mindazt, amit magadról mondtál. Szóval, ha nagyon közel maradsz önmagadhoz, ahhoz a tapasztalathoz, amit önmagadról szereztél, azt mondhatod, hogy: *vagyok, tudatában vagyok, örökkévaló vagyok, nem születtem meg, nem halok meg, nem találok magamban határokat*. Ahogy ezt mondani szoktuk: *végtelen vagyok, nem vagyok véges, nincsenek véges tulajdonságaim, tehát örökkévaló vagyok, halhatatlan vagyok*. Ez a te tapasztalatod. Ez nem valami csodálatos misztikus élmény, hanem csak a saját magunkról szerzett tapasztalatunk. Tehát most mondd el, milyennek képzeled Istent. Mi lenne az első minőség?

Kérdező:

Örök.

Rupert:

Még előtte. A legelső dolog, amit Istenről elmondhatsz.

Kérdező:

Azt akartam mondani, hogy Isten létezik, de most már nem mondom.

Rupert:

De ehelyett azt fogod mondani, hogy...

Kérdező:

Isten van.

Rupert:

Tökéletes. Jó. Isten van. Isten nem létezik. Minden Istenben létezik. Vagy minden Istenből való (existere: kiemelkedik belőle, megjelenik), de maga Isten nem létezik. Isten van. Mi más?

Kérdező:

Isten örökkévaló?

Rupert:

Igen, de előtte. Hadd tegyem fel a kérdést. Kinek a tapasztalata szerint Isten örökkévaló? Ki az, aki mondhatja, hogy Isten örök? Bárki is az, annak ismernie kell Istent. Valami, ami nem ismeri Istent, nem mondhatja ezt. Nem tudhatja, hogy Isten örökkévaló. Szóval, kinek ismeretében örökkévaló Isten?

Kérdező:

Az én ismeretemben?

Rupert:

Nem. Isten ismeretében. Csak Isten tudhatja, hogy Isten örökkévaló. Jelenleg nem vagyunk biztosak abban, hogy ugyanaz vagy, mint Isten, vagy sem. Ezt még nem tudjuk. Tehát te, aki az Istentől különálló entitás, nem tudhatsz semmit mondani Istenről. Csak Isten ismerhette meg Isten természetét. Csakúgy, mint ahogy önmagad természetét csak te ismerheted. Tehát, mielőtt Isten megtudná, hogy Isten örökkévaló vagy állandóan jelen van, Istennek más tulajdonságokkal is kell rendelkeznie az egyszerű léten kívül. Istennek tudatosnak kell lennie.

Kérdező: Azt hiszem, ez az a pont, ahol elakadok, mert úgy tűnik, hogy azt, amit magamról tudok, arra vetítem ki, amit Istennek nevezünk.

Rupert:

Igen, de azt kutatjuk, mi lehet Isten. Tehát bármilyen is legyen Isten, először lennie kell. Hadd tegyem fel ezt a kérdést: Ha Isten nevet kéne adjon magának, minek nevezné magát? Mi az a

név, amivel bármi önmagára ismerne, amit önmagának adna? Ismered önmagad, és hogyan hívod magadat? A közönséges név, amit magadnak adsz.

Kérdező:

ÉN.

Rupert:

Bármi, ami ismeri önmagát, úgy hívja magát, hogy én. Minden, ami ismeri önmagát, önmagát én-nek nevezi. Ha egy fa ismerhetné önmagát, akkor én-ként hivatkozna önmagára.

Ahhoz, hogy én-nek nevezhessük magunkat, ismernünk kell önmagunkat, és képesek kell lennünk megnevezni magunkat. Egy macska ismeri önmagát, de nem tudja magát én-nek nevezni. De egy macska ismeri önmagát. Ha egy fa ismerhetné önmagát, akkor énnek nevezné magát. Ha Isten ismeri önmagát, minek nevezné magát?

Kérdező:

ÉN.

Rupert:

Tehát Isten ezt mondaná: „ÉN vagyok.” És te is ugyanezt mondd: „ÉN vagyok.” Amikor az *ÉN vagyok*-ra hivatkozol, önmagad ismeretére hivatkozol. Amikor Isten azt mondja, hogy „ÉN vagyok”, önmaga ismeretére utal. Tehát jelen pillanatban ez a két lényünk van. Neked megvan az a lényed, akit „ÉN vagyok.”-ként ismersz, és van Isten, aki önmagát „ÉN vagyok”-ként ismeri. Mi a különbség közöttük? Tekintettel arra, hogy saját tapasztalataid alapján már azt mondtad, hogy a saját lényednek nincsenek határai, mindig jelen van, születés nélküli, halál nélküli és korlátok nélküli. Mi lenne a különbség a te lényed és Isten lényé között?

Kérdező:

Ami most feljön bennem az a válasz, hogy „Nem én csináltam mindezt, ami itt van. Nem én vagyok a teremtője, nem én vagyok a forrása.” Szóval ez a teremtésről szól, vagy arról, hogyan működik.

Rupert:

Honnan tudod, hogy a lény, amely önmagad lényege, nem teremtette meg mindezt, vagy nem teremti mindezt?

Kérdező:

Nincs tapasztalatom a létrehozásában.

Rupert:

Amikor éjjel álmodsz, van tapasztalatod az álmod megteremtésében?

Kérdező:

Nincs, hacsak nem vagyok tudatos. De általában nem vagyok az.

Rupert:

De még ha tudatosan is álmodsz, akkor is megvan az a tapasztalatod, hogy szemtanúja vagy az álmodnak, vagy hogy valójában te teremtetted meg?

Kérdező:

Általában szemtanúja vagyok, hacsak nem tudok jelenetet létrehozni.

Rupert:

Oké, de általában van egy álmod, és nem érzed, hogy megteremtetted. Az elméd megteremti az álmot.

Kérdező:

Igen... Ez érdekes...

Rupert:

Vegyünk egy kicsit más utat. Egyetértesz azzal, hogy bármi, amit észlelünk, az létezik? Például, amikor egy gondolat jelen van, akkor létezik. Ha egy fa jelen van, akkor létezik. Ha egy érzés jelen van, akkor létezik. Ha egy személy jelen van, akkor létezik. Bármi is jelenik meg, az létezik.

A létezésen tehát abszolút minden osztozik. Ez mindennek a közös tényezője: atomok, fekete lyukak, galaxisok, érzések, bármi. A létezés mindegyikben közös, ezért nem korlátozható egyikükre sem. Tehát fontold meg annak lehetőségét, hogy létezik egy közös, megosztott létezés. Hogy mindennek a létezése közös. Nem korlátozódik egy adott dologra. Egy objektum nem rendelkezik saját létezési csomaggal.

Tekintsük annak lehetőségét, hogy csak egyetlen egy lény létezik. Egyetlen, részekre nem osztható lény, amelyből minden, ami létezik kiemelkedik. Valami kiemelkedik ebből a lényből, kitűnik ebből a lényből és tárgyként létezik. Tehát minden objektum, legyen az egy galaxis vagy atom, mindegyik létezik, de ugyanabból a lényből jön létre. Más szóval, a lény minden létezőnek megadja magát, hogy mondjuk így, beleértve téged is, bármi legyen is a kis csomag, ami te vagy. Kölcsönzi a létezését, az ideiglenes létezését, a gondolatok, érzések és érzések e kis csomagját. Ideiglenes létezését egyetlen lénytől kölcsönzi. Lehet, hogy ez az egyetlen lény az, ami Isten?

Kérdező:

Igen.

Rupert:

Lehetséges, hogy annak ismerete, ami az „Én vagyok.”, az Isten lényé, ami az elmédben ragyog? - Mivel a tiszta vagyok az a gondolatok és érzések előtti minőség? Mint ahogy te is már helyesen mondtad, hogy az „Én vagyok.”-nak nincs formája, nincsenek határai? És, hogy a tiszta vagyok nem oszt meg semmilyen korlátozott tulajdonságot, mint a gondolatok, érzések és

észlelések korlátozott tulajdonságait? Ez egy határtalan lény, egy végtelen lény. De hány végtelen lény lehet?

Kérdező:

Csak egy.

Rupert:

Igen. Szóval az „Én vagyok” ismerete, amely mindannyiunk elméjében ott ragyog, nem lehet más lény, hiszen az a lény, amelyet mindannyian ismerünk, akik mi vagyunk, az korlátlan - amire te már rájöttél, amikor az „Én vagyok”-ra hivatkoztál.

Ez egy korlátlan lény. Tehát az „Én vagyok”, amely mindannyiunk elméjében ragyog, Isten jelenléte kell hogy legyen, ami ragyog ebben a korlátozott elmében. Olyan, mint a tér ebben a szobában. Hány tér van az univerzumban?

Kérdező:

Csak egy.

Kérdező:

Csak egy tér van az univerzumban. Nincsen minden épülethez külön tér. Egyetlen tér van, amelynek ideiglenesen minden épületnek otthont ad. Pontosan így van ez Isten végtelen jelenlétével. Van egy lény, amely ideiglenesen a testben, elmében van elhelyezve, és ebben a testben, elmében ragyog „Én vagyok”-ként. A létezés érzése, amely mindegyikünk elméjében ragyog, az egyetlen létező, ami létezik, nevezzük azt Isten végtelen lényének.

Ismerjük azt a élményt, hogy vagyunk - Én vagyok - Tudod, hogy milyen az, hogy létezel. Mi az, ami ismeri ezt a élményt, hogy „Én vagyok”?

Kérdező:

Én.

Rupert:

És az az én, aki tudja, hogy „Én vagyok”, ugyanaz az én, aki én vagyok, vagy más én?

Kérdező:

Az az én, aki én vagyok.

Rupert:

Az én, aki vagyok, tudja, hogy én VAGYOK. Azt hiszem, megvan a válasz.

Látod, ha azt mondjuk, hogy én vagyok Isten, az valóban arrogánsnak tűnik. Egy épelméjű ember nem mondana ilyet. Nem érezné helyesnek kimondani, hiszen istenkáromlásnak tűnik. De valójában mi is az, hogy istenkáromlás? Nem az, hogy azt mondod, Isten vagyok. Mi igazán istenkáromlás? Az istenkáromlás, amikor azt mondod, hogy „Én egy személy vagyok.” Ez

istenkáromlás. Mert amikor azt mondjuk, hogy „Én egy személy vagyok.”, akkor valójában azt mondjuk, hogy „Én egy lény vagyok, aki saját független létezéssel bír.”

Azt mondjuk, hogy „Az én lényemnek külön kell lennie Isten lényétől.” És, ha az én lényem elkülönül Isten lényétől, akkor Isten lényének korlátozottnak kell lennie. Más szóval, ha azt mondjuk: „Én egy személy vagyok.”, akkor tagadjuk Isten jelenlétét. Ez istenkáromlás.

Az istenkáromlás, hogy Isten végtelen lényétől különálló énként állítjuk be magunkat. Vagy inkább ne nevezzük Istennek. Az, amikor valaki különállóként lényként állítja be magát a végtelen, örökkévaló lényhez viszonyítva. Az, amikor valaki véges lénynek állítja be magát. És, ha mindannyian véges lények vagyunk, akkor nem lehet semmi, amit végtelen lénynek nevezhetnénk. Mert, ha a végtelen lét végtelen lét, akkor az minden létező természetének kell lennie. De ha különálló, véges lényeknek állítjuk be magunkat, akkor megtagadjuk a végtelen létezés lehetőségét. Akkor megtagadjuk Isten jelenlétét. Nem arrogáns azt mondani, hogy Isten vagyok, bár nem mondjuk ki. Az arrogáns az, ha azt mondjuk, hogy „Én egy személy vagyok.” Ez arrogáns.